Napsal uživatel Tomáš Zeno Václavík
Pátek, 01 Září 2000 01:00

Čas prázdnin je letos již věcí minulou a s ním i čas největších festivalů. Již tradičně letní festivalová sezóna končí na Moravě Mohelnickým dostavníkem. Pavel Aligátor Nenkovský byl i letos pořadatelem a dramaturgem tohoto setkání příznivců folkové hudby, které se dočkalo již 26. ročníku. Program byl nabitý a obsáhnout jej detailně by znamenalo zlikvidovat čtenářské modemy. Pro zájemce snad mohu uvést adresu oficiálních stránek festivalu. Já se budu ve svém pojednání snažit postihnout vše, co mne zaujalo.

V pátek odpoledne probíhala soutěž kapel. Odborná porota ve složení Wabi Daněk, Kiďák, Žalman, Miloš Dvořáček a Jiří moravský Brabec byla letos úplně zbytečná, jelikož diváci hlasovali úplně stejně (alespoň co se prvních tří míst týče). Takže na prvním místě skončila hned dvakrát Benedikta, obě druhá místa obsadila Modrá kref z Pardubic a na místech třetích se umístila skupina Jitrocel. Pro Benediktu je to další významný úspěch a zcela jistě o nich budeme slýchat i nadále. Byl jsem zklamán, že se neumístila skupina Bonsai č.3 z Českých Budějovic, která se hlásí k odkazu již dávno zaniklé kapely Bonsai a oživuje písničky geniálního Františka Stralczynského. Rozhodně je mohu vřele doporučit k poslechu, jejich aranže a nezvyklé nástrojové obsazení může mile překvapit i příznivce původního uskupení. Od poroty si ještě vysloužily uznání kapely BG Styl z Mokrých Lazců a Tempo di vlak, o které jsme už psali v jednom z minulých čísel.

V pátek večer vystoupil na hlavní scéně Karel Plíhal, samozřejmě přivítán hlasitým potleskem. Jak už u něj bývá zvykem, standardně odehrál své písně starší i novější, odříkal pár básní a zavtipkoval s publikem. Evidentě se mu však na pódiu zalíbilo, protože přetáhl a když byl vytleskán k přídavku, vrátil se ne na jednu, ale hned několik písní. Tím se program dostal do mírného skluzu, ale divákům to ani trochu nevadilo. Ještě před svým vystoupením však Karel Plíhal stihl pokřtít Ivu Cicvárkovi jeho nové CD s názvem Vidět víc. A to je opravdická nádhera. Brněnský folkový písničkář Ivo Cicvárek, v poslední době často obklopen doprovodnou skupinou OKO (Jana Havlová - violoncello, Petra Klementová - flétny), se představil v půlhodinovém bloku svých písní. Pokud vám toto jméno nic neříká, pak věžte, že je také dvorním textařem vokální skupiny Mošny a občanským povoláním učitel na gymnáziu. A dle mého názoru je společně s Evou Henychovou jediným skutečně průkazným talentem mezi mladými písničkáři. Půlnoc mne zastihla u Duhové scény při poslechu Nataliky, ke které už snad ani není co dodat.

Sobotní dopoledne bývá každým rokem vyhrazeno scéně na náměstí v Mohelnici, která je přístupná i všem obyvatelům Mohelnice. Letos si zde zahrál F-M Band, Vodopád a Poupata, při jejichž songu o včelích medvídcích prý hrozilo, že stavbaři pracující na jedné z okolních střech spadnou brzy dolů. Ve stejné době porbíhala u Duhové scény textařská školička Jiřího moravského Brabce. Lituju všechny, kteří by rádi psali a nepřišli, protože celé setkání nebylo

ani tak o teorii, jako spíš jedna humorná příhoda za druhou, to celé prokládáno básněmi z pera Václava Svobody. Už v pondělí jsem v knihovně sháněl Svobodova díla, tak silnou stopu na mé duši zanechala recitace Jiřího moravského Brabce.

Odpolední hlavní scéna a tradiční galakoncert jen ve zkratce: Lokálka rozesmála a rozezpívala lidi, kteří tak byli připraveni na Hop-Trop, po nich si zatančili s Fleretem a Jarmilou Šulákovou (chvílemi jsem si připadal jako na rockovém koncertě). Kiďák s Říšou Melicharem zvolnili tempo a pokřtili nové CD Hvězdopad, Mošny a Kvokál zazpívali pár vokálních písní, aby připravili půdu pro další hvězdu. Nastoupivší Spirituál Kvintet zvládl i ve svém úctyhodném věku vystoupení na jedničku, i s přídavkem Dvě báby. Ten si hned po nich lajsli také "jejich hudbou poznamenaní žáci" z narychlo vzniklé kapely Spirituál Moctet (členové Kvokálu a Mošen). Žalman a spol. přišel navodit atmosféru pohody a klidu, aby po něm mohl hladinu rozbouřit Robert Křesťan a Druhá tráva. Na ně taky připadl nelehký úkol vydržet dvacetiminutový jam během ohňostroje, který se objevil nad hlavami diváků a který je rok od roku propracovanější a úžasnější. Závěrem lahůdka - Poutníci ve své původní sestavě, ale to už zní skoro neuvěřitelně, kolik vynikajících hudebníků dokáže během jednoho dne zahrát na stejném pódiu.

Hlavní scénu v neděli uzavírala Poupata, aby pak zazněla (přesně ve 12:00) píseň Kapitána Kida No to se ví. Organizátoři uzavírali pokladny a i já uzavírám svůj článek a to je důvod k pár poznatkům z letošního Mohelnického dostavníku. Cena vstupenek byla nízká, je tedy s podivem, že se našli lidé, kteří se dovnitř neustále snažili propašovat načerno. Právě díky nim pak spousta akcí tohoto druhu zaniká a vstupné se neustále zvyšuje. Pořadatelé také nemají všechno zládnuto na jedničku, chtělo by to míň se flákat a víc pracovat pro lidi, koneckonců, od toho tam přece jsou. Velmi se mi nelíbilo zjištění, že některé stany byly vykradeny, ale tomu se asi v dnešní době zabránit nedá. Tak už jen stačí, aby se hudebníci tolik nepomlouvali, a Mohelnice může být skoro rájem, když už ne na Zemi, tak alespoň na Moravě. A osobní dojem? Za rok pojedu zase.